

Fredag 6 september

V kontra mp: realism kontra utopi?

– Jag upplever just nu en skrämmande förskjutning högerut av det politiska fältet i Sverige. Riksdagen ser ut att få två nya partier som saknar varje spår av nytänkande i vår tids ödesfrågor. Moderaterna kan samarbeta med ny demokrati, centern och folkpartiet med moderaterna, socialdemokraterna med centern och folkpartiet, vänsterpartiet med socialdemokraterna. I det läget är det miljöpartiets uppgift att stå för radikalt annorlunda hållning, att hävda den nödvändiga övergången till en ny livsstil som innebär försäkringar. Jag beklagar att vänsterpartiet inte ansluter sej till vår sida utan är ett av tillväxtpartierna.

Sade Fiona Björling med sorg i stämman när mp och v möttes till en liten debatt ute på Östra Torn, det valdistrikt där båda partierna har sin största lokala styrka. Och hon frågade vad som numera menas med den socialism som vänsterpartiet fortfarande bekänner sej till, och vad som därmed skiljer dess ideologi från miljöpartiets.

Inte var det jämlikhetsstråvan, visade det sej i den fortsatta debat-

ten, för där är mp minst lika radikalt som v vilket visar sej i deras pensionsförslag (lika hög pension, inklusive ATP, åt alla). Kanske var det betoningen av arbetarklassen. Detta var en rest av industrisamhällets förlegade motsättningar, menade Fiona Björling, men Karin Svensson Smith (v) påpekade att det fortfarande är arbetarna som har kortast livslängd, mest nedslitande arbete och det torftigaste livet. Det är protesten mot detta som bestämmer många vänsterpartisters val av ideologi.

Men den skillnad som upplevdes starkast i debatten var den mellan vänsterpartiets praktiska reformism och miljöpartiets kompromissovänliga utopism. Roland Andersson (v) belyste med konkreta exempel hur mp i lundapolitiken hade blockerat miljövänliga trafiklösningar genom sin principstyra vägran att förknippas med vänsterblocket. Magnus Cedervall (mp) och några ur den fåtaliga publiken ville tydligen fortsätta att diskutera kommunalpolitik, men då var den korta debatttiden slut.

Gr

Stad & land

– Vi här på Mårtenstorget, sa tre gånger centerns representant, en lantbrukare Andersson från Sandbytrakten, när han i måndags talade på det sedvanliga balmötet. På Stortorget.

Det är troligt att borgarna vinner kommunalvalet och att Andersson därmed åter blir kommunfullmäktiges ordförande. Därmed blir han också värd vid officiella stadsbesök. För att inte pinsamma situationer ska uppstå ställer vi i VB gärna upp med en grundkurs i staden Lunds topografi. Vi hade tänkt att den första lektionen skulle behandla framträdande platser och objekt som Stortorget, Mårtenstorget, domkyrkan och Lundagård.

Lars Werner

besöker på fredag-lördag Malmö, en stad där vänstern är oförtjänt svag inom kommunalpolitiken och därför kan behöva draghjälp. Vänsterns partiledare framträder på några appellmöten och tar även en specialchartrad tur på kanalerna med Rundan. Röda Kapellet åker för övrigt med, halv två på lördag.

Ytterligare tillfälle att träffa Lars Werner ges på lördag kväll när vänsterpartiet i Malmö ordnar en fest på Kirsebergs fritidsgård, på det röda Backarna. Det blir program från 18 till 01, och förutom att lyssna på Lars W och Kerstin H Sundin, som är partiets förstakandidat till fullmäktige, kan man dansa till Tösetoner och New Rothics samt äta en bit.

Känd lundamoderat stadsmiljöns dödgrävare

Tio dagar före valet tvingades byggnadsnämnden i onsdags ta beslutet om rivning av de tre småfolkshusen i Tomegapsgratan. Det skedde på begäran av ägaren, boktryckaren Per-Håkan Ohlsson (m), som ägt husen sedan 40-talet.

Vem är Per-Håkan Ohlsson? Han var på sin tid känd högerman och blev sedermera moderat politiker. Sedan 1944 satt han i stadsfullmäktige, och hans bana kröntes som kommunfullmäktiges ordförande under två mandatperioder 1980–85. Under lång tid var han både ordförande i byggnadsnämnden och ledamot av generalplanekommittén, och således ledande i byggnadsfrågor som gällde Lunds kommun. Han var en av de ivrigaste tillskyndarna av gatugenombrottet, som dock stoppades 1969. I den då bildade trafik- och miljökommittén var han ensam reservant mot kommitténs ganska radikala uttalande, att "på längre sikt bör målet vara att endast behörig motorfordonstrafik skall få förekomma inom stadskärnan". Således ensam motståndare till bilfri innerstad!

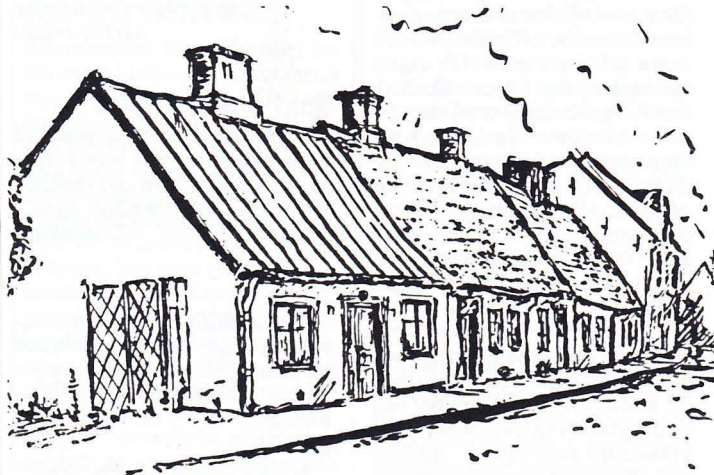
Rivningsbeslutet kan knappast ha kommit mer olägligt, sett från moderaternas sida, med tanke på den starka opinion som alltid funnits bland gamla lundabor för att bevara dessa hus. De utgör ett omtyckt inslag i stadsbilden, och

är den enda sammanhängande resten av den småfolksbebyggelse som präglade Lund fram till 30-talet. Stadsantikvarien och Föreningen Gamla Lund har under 80-talet försökt slå vakt om husen, men nu tvingats ge upp. Inför risken att rötsvamp ska sprida sig till föreningens expedition och andra hus i närheten, går nu Gamla Lund aktivt in för att husen ska rivas.

Sanningen är att Per-Håkan Ohlsson vanskötte dessa hus i nära femtio år, eftersom han hela tiden önskat bygga nytt i gatan. Under opinionens tryck har han nödtorftigt låtit kalka fasaderna, men några allvarliga försök att hejda tidens tand har han inte gjort. Likt en struts har han stoppat huvudet i sanden och vägrat inse att lundabornas dom över hans underlåtenhet en dag måste bli hård. Att den dessutom skulle infalla lagom till ett val hade han kanske inte räknat med. Den skam och nesa som han härigenom drar över sitt parti kan inte undvikas.

Även om många moderater är bekymrade över sin partibroders agerande, eller snarare brist på agerande, lär vi oss av detta att deras prat i stadsmiljöfrågor mest är luft. Idag är det fler moderater som är emot bilfri innerstad och för fri bilism i staden. Så läget har knappast blivit bättre.

Thomas Schlyter

Tre kända profiler i lundamiljön som snart skattar åt förgängelsen. Henrik Teleman tecknade.

Två avvikare från partilinjén:

Kenneth Sandberg och Lars Werner

Från Tappan

Det ett sedan länge känt faktum att de svenska politiska partierna står till vänster om sina väljare. Det gäller samtliga partier: moderaterna ligger till vänster om sin valmanskår och vänsterpartiet till vänster om sin. Normalt är detta en svårighet som kan hanteras.

Man kan lugnt säga att det är två huvudområden där politikerna har en klart radikalare inställning än väljaropinionen: invandrare och bilar. Var sjätte malmöbo anser enligt en färsk enkät att staden inte bör ta emot fler invandrare. Bilistopinionens styrka även inom de miljöradikalare partierna blev synlig bl a när bensinskatten höjdes 25 öre och när socialdemokraterna fick avskryva planerna på biltullar i storstäderna.

Med tanke på opinionernas styrka och militans är det inte underligt att det har gjorts försök att utnyttja dem även på partinivån. Skåne- och Sjöbopartiet är regionala fall inom det förra området. Högerradikalismen i motorfrågan är tydligast i det stockholmska Bilistpartiet, men nydemokraternas hets mot p-vakterna är betecknande.

Vänsterpartiet är inte förskonat från dessa spänningar mellan den officiella linjen och och stämningarna hos de mer periferia anhängarna. Och underligt vore annat med tanke på partiets historiska och även nuvarande klassbas. Det är ju bland arbetarna och småfolket som främlingsfientligheten är mest utbredd, och det är särskilt bland unga manliga arbetare som det finns en stark motorromantik. Detta gör att det kan finnas vänsterpartistiska politiker med högeråsikter om invandrare och bilar, dels att det kan finnas risk för opportunistiska eftergifter åt den reaktionära opinionen – och de opportunistiska instinkterna och traditionerna är starka inom partiet, där i Bo Hammar & Co rätt.

Vänsterpartiet har just nu problem med två framträdande avvikare från den officiella linjen i dessa båda centrala och starkt symbolladdade frågor. Kenneth Sandberg, första namn på vänsterpartiets kommunala lista i Kävlunge, anser att Sveriges nuvarande flyktingmottagning är alltför generös. Hans motsvarighet på riksdagslistan i Stockholms stad, Lars Werner, har offentligt önskat sej en motorväg från Malmö till Oslo.

Vänsterpartiet har länge förespråkat en generös flykting- och invandrarpolitik. Vi tillhörde dem (bl a folkpartiet, miljöpartiet och olika kristna organisationer) som kritiserade regeringens "tillfälliga" skärpning av villkoren på hösten 1989. Nu kommer den linjen att permanentas enligt en pro-

position som regeringen lagt, och som säkert får majoritet i den nya riksdagen. Det finns därför inget skäl för Kenneth Sandberg att nu vädra en flyktingrestriktiv hållning, kan man tycka.

Men det tycker han. Han är rädd för att propositionen inte ska gå igenom och vill förklara regeringen sitt aktiva stöd. Dessutom vill han varna kommunerna, bl a sitt eget Kävlunge, för att bygga ut sina "flyktingmottagningsapparater". I sin famösa artikel i det lokala amonsbladet talade han om de lokala behov som inte kan tillgodoses med nuvarande flyktingpolitik, men i hans argumentation anar man ett för honom viktigare skäl: att det kommer hit alltför många flyktingar med skumma motiv och ett asocialt beteende. Det finns tyvärr invandrare som har svårt att följa det svenska samhällets krav, men det är ett problem att hantera för polis och domstolar och måste principiellt skiljas från frågan om vem som är flykting och därmed har rätt att stanna i Sverige, som Rolf L Nilsson klart har deklarerat.

Lyckligtvis är Kenneth Sandberg tämligen ensam om sina åsik-

ter bland de aktiva vänsterpolitikerna. Andra partimedlemmar i Kävlunge, representanter för distriktsstyrelsen och partisekreterare Kenneth Kvist har alla kritiserat honom och slagit fast vad som är partiets linje. Men även allmänheten har hört av sej – och då inte minst till stöd för Kenneth Sandberg och hans åsikter. Ty i denna fråga finns det starka och många skrämmande attityder, och det är ju detta som gör det så svårt att diskutera den för alla partier. Centern hade och har motsvarande problem med Sven-Olle Olsson.

Sandberg vill ha en öppen debatt om flyktingmottagningen, och han må ha rätt i att inga ämnen mår väl av tystas ner. Men genom sin artikel, undertecknad "Kenneth Sandberg, vänsterpartiet", har han inte bara demonstrerat åsikter som ligger mycket långt från partiets. Han har också visat dåligt omdöme genom att uppmontra krafter som förhoppningsvis inte heller han vill ha något att göra med.

Den svenska miljön och särskilt då skogen mår särskilt illa på västkusten, där jorden är naturligt sur och där bördan av importerade och inhemska föroreningar är särskilt tung. Därför har motståndet varit så starkt mot Gyllenhammars vision av en Scan Link, där kärnan är en motorväg från Danmark till Oslo, och kampen mot motorvägs-länken mellan Göteborg och Uddevalla blev en nationell angelägenhet för miljövännerna. Den striden förlorades men miljörelsen, bl a Naturskyddsföreningen, kunde trösta sej med att åtminstone två partier ville stoppa den svällande floden av bilar.

I det läget förklarar Lars Werner under sin turné på västkusten, att han "personligen" vill ha en motorväg från Malmö till Oslo. Han säger snabbt att han vill ha järnväg också och att han fortfarande är emot Scan Link. Men även linken omfattade en utbyggd järnväg, och vad skiljer då Werners vision från Gyllenhammars?

Lars Werner motiverar sin ståndpunkt med trafiksäkerheten. Ja, svenskar och norrmän kör inte sällan ihjäl sej utmed västkusten. Det beror nästan alltid på att de kör för fort. Blir det motorväg kommer de att köra säkrare men samtidigt fortare, och de blir fler eftersom vägens attraktivitet ökar. Motorvägar är ett tveaktigt och mycket dyrbart sätt att bygga bort trafikolyckorna på.

Det finns säkert vänstersympatisörer som håller med Lars Werner. Men den skada som partiets anseende har lidit hos alla organiserade och oorganiserade miljövännar är större. Mycket större.

Sagt om Sandberg:

– Sverige är ett rikt land som har råd med en generös flyktingpolitik. Om det kommer hit vissa personer som uppträder oacceptabelt är det en fråga för polisen och andra myndigheter att hantera, inget som får påverka vår allmänna hållning.

Rolf L Nilson, distriktsordförande och riksdagsledamot

– Kenneth Sandberg ställer två svaga grupper mot varandra, flyktingarna kontra "våra egna" gamla, barn och ungdomar. Det är opåkallat och oacceptabelt.

Ann Schlyter, medlem av partistyrelsen

Sagt om Werner:

– Vänsterpartiet är en bestämd motståndare till nya motorvägar på västkusten, även om enskilda medlemmar hävdar något annat

Annika Ahnberg, riksdagsledamot

– Vänsterpartiet vill halvera bilismen och har däri en radikalare inställning än alla andra partier, inklusive miljöpartiet. Lars Werners åsikt om motorvägar är inte partiets.

Karin Svensson Smith, ledamot av vänsterpartiets miljö- och energiutskott

Livet i tappan har denna vecka kännetecknas av vindstillehet. Inga dunsar har hörts från nedfallande päron och äpplen, fjärlarna har nästan flugit rakt. Getingar och andra insekter har surrat mitt framför näsan, som om man var ett kreatur.

Häromdagen, när jag hade lite ont i halsen, fick jag för mig att jag skulle sätta mig i skuggan (i Norden, men inte i världen i övrigt, ska man ju alltid sätta sig där det är som soligast). Det var en smått märklig upplevelse. Plötsligt var det som att sitta inne i en salong och titta ut mot en fullt upplyst arena. Man kände sig klar i knoppen och behövde inte torka svett ur pannan.

Kanske skugga ändå är något att åtrå, kanske behöver man inte känna skuld för en missad solbränna?

Samma dag gick jag till stads-parkcafé för att testa min nya insikt (och för att läsa en bra bok om Louis Armstrong av James Collier). Jag satte mig med min bok och en balja kaffe vid den skuggiga entrén och njöt av svalkan. Alla andra satt förstas i solen och den stående dialogen mellan brickbärande par, som kom ut ur huset, var: "vi sitter väl i solen!"

Sambon älskar solen. Idag skulle vi ha åkt till IKEA, men sambon ville njuta solen. Och det skulle vara sol nere vid havet, maxsol, turbosol. Okey, det är bra att solen finns, annars skulle tex inte björnbären mogna, men visst måste man också kunna glädja sig åt skuggan.

Inna

Kära kommuner

önskar sej Kjell Dahlström, riksdagskandidat för miljöpartiet. Han gör det på en lokal valaffisch som prydels med hans leende nuna, dels med en utförlig programförklaring. Han har tidigare förespråkat en återgång till de gamla socknarna som politiska grunderheter och återkommer alltså till detta i sin strävan efter småskalighet (ska Ilstorps församling med 80 invånare åter bli en egen kommun?). Må vara. Men hans sätt att använda och betona ordet "kär" (originalalets kursivering), inte i erotisk utan i skånsk mening, klingar en smula tillgjort i munnen på en person från Motala.

Veckobladet har inte många läsare i Kävlunge och Stockholm. De som ändå finns där uppmanar vi: rösta på vänsterpartiet, men stryk det första namnet på kommunrespektive riksdagslistan! Och om ni i sorg eller vrede väljer ett annat parti har ni vår förstelse. Och man behöver inte bo i Kävlunge eller Stockholm för att på lämpligt sätt framföra sina protester till vederbörande.

Att gilla läget

Att gilla läget är ett uttryck hämtat från den militära jargongen. Det innebär att när fienden är förskansad i norr, rycker an från öst och väst och häftigt anfaller från syd, så sätter man sig inte i ett hörn och surar och tycker allt är för jävligt. I stället griper man sig an situationen med friskt mod, gör en taktisk reträtt åt sydväst, irriterar åt nordost och hittar en svag punkt nästan mittemellan där man munter visslande lurar skjortan av fienden. Det är möjligt att ens leende kan bli något ansträngt under dessa manövrar, men den motsatta attityden, den surmulna och defaistiska är leder aldrig till något gott.

Läget är utmärkt

I stort sett tycker jag nog att vänstern intar en fruktbar attityd till läget. Realsocialismen bryter samman, ja det är skönt så slipper både vi och de närmast utsatta att dras med den. Tredje världens socialistiska länder går på pumpen ekonomiskt, jo det var väl ren och skär idealism när man trodde sig kunna bygga socialism direkt från feodalsamhällen. I Sverige vacklar det socialdemokraterna. Ja, när staten och kapitalet suttit i samma båt så vickar så klart ekan till när den starkare partnern vill ta över hela navigationen.

På sikt, om det nu är tio år eller femhundra, är utsikterna emellertid goda. Kapitalismen är oslagbar när det gäller att få fram videoapparater och tandkräm, och om det gäller det bör den anlitas. Men den är primitiv som grund för mänsklig samlevnad och saknar den mest elementära moral. Exploatering av natur och människa är dess kärna och ohindrad blir den mänsklighetens död. Det är klart att det inte håller. Vad vi kan lära av de senaste årens begivenheter är väl att ytterligare ta till hjärtat det slagrop vi använt i förstamajtågen de senaste 20 åren: "Ingen socialism utan demokrati". Vi borde ha gjort det tidigare, vi har anledning till självkritik. Nu uppmannas vi gå och hänga oss, eller åtminstone att rulla oss i stoftet och upplösa våra partier. Detta uttalas av ledaren för det parti som i femtio år bekämpade den allmänna rösträtten, det parti som under trettio- och fyrtio-talens visade stora sympatier för den europeiska nyordningen under tysk ledning.

Men visst är det svårt att gilla läget i alla avseenden. Just historieförfalskningen är det värsta. Det är klart vi ska gratulera de baltiska staterna och de andra f.d. sovjetiska republikerna till deras frihet, om det nu blir frihet de får. Folk har rätt till nationellt självbestämmande och själv tänker jag upprepa det de närmaste åren inför EG-omröstningen. Men låt oss få fakta och inte detta flaggviftande, där Balticums sak är vår. De baltiska staterna har tjugo års historia som

nationer, och den historien är inte ärorik. Ska de ha en chans att inte upprepa historien måste de göra upp med den, ungefär som Tyskland faktiskt gjort med sin. Då räcker det inte att sjunga folksånger. Den svenska högern är som vanligt i gång med att kräva bot för baltutlämningen. Jag inväntar nu bara uppropen för frivilligkärer till Ingermanland och Karelen.

Fakta: än en gång.

Baltutlämningen bestod i att 161 man ur den 15:e lettiska WaffenSS-divisionen i enlighet med uppgörelsen mellan de allierade skulle utlämnas till Sovjet. Divisionen hade senast ägnat sig åt bekämpning av antifascistiska partisaner, resp. tjänstgjort som koncentrationslägervakter i Stutthof vid Danmark. Vid ankomsten till Sverige erbjöds de att ta av uniformen och blanda sig med de ca 30 000 baltar som var civila flyktingar i Sverige. Svaret blev nej, de var i första hand soldater. Av de 146 som utlämnades frigavs alla utom fyra särskild belastade efter ett halvår i arbete. Senare ställdes ytterligare ett tjugotal inför rätta. Ingen dömdes till döden, vilket är förbluffande med tanke på vad de sysslade med.

Om detta kunde stå som en fakturita i svenska tidningar, varje dag i en månad, skulle man kunna börja tala om angelägnare saker, men det är väl inte att tänka på i rådande politiska konjunktur.

Röstförklaring

Många känner sig kallade att avge röstförklaringar. Bo Hammar känner sådan ånger över sin flirt med östeuropeiska kommunister att han nu tänker rösta med socialdemokraterna. Det är hans sak, men det vore skönt om man slapp att bli pådyvlat andras botgöring. Jag var rätt tveksam till VPK på 70-talet just för detsamma, men fann att redan förra partiledaren valt bort lojaliteten med Sovjet och sen har det bara blivit bättre. Rösta på socialdemokraterna? En annan gång kanske, men nu? Ingvar Carlssons regering är förbrukad, personellt och politiskt. Ska vi ha högerpolitik för andra den bättre, och med ett minimum av vitalitet i det socialdemokratiska partiet leder det kommande socialdemokratiska valnederlaget till en ny partiledare och en bättre politik. Min röst i riksdagsvalet går till vänsterpartiet. Tre år med Carlsson in i EG?

Det med rätta glömda valet

Vad gäller landstinget så är det en svårartad inrättning som inte fungerar politiskt så vitt jag förstår. Moderaterna, åtminstone en del, säger att landstingen borde försvinna och jag är böjd att hålla med. De säger att felet är att man blandar politik i sjukvård. Jag tycker det hela sköts för mycket av ansiktslösa byråkrater utan politiskt ansvar. I vårt län är det moderater-

na som står bakom kulisserna, med matadorer som Benny Jönsson i täten. Sossarna verkar att ligga lågt och trivas med landstingssoppan. Jag tror på vad jag uppsnappat i den enklare propagandan: "Vänsterpartiet behövs i landstinget" och lägger min röst därefter.

Hur röstar en cyklist?

Kommunalt är det svårare. Jag tycker nämligen att Vänsterpartiet inte levt upp till den bild vi ger av oss själva som rabulister och motvallsckringar i Lunds kommunalpolitik. T.ex. har jag varit aldeles för medgörlig i förhållande till andra politiker och därutöver låtit div. tjänstemän få igenom sin vilja. Om det hade funnit någon sorts Vänsterparti (r) i Lunds kommunalpolitik hade jag röstat på det. När jag hade satt ifrån mig cykeln för att gå på posten på Knut den stores torg i måndags var där en dam med en fet hund som sa till mig: "Ser du inte på skylten att du inte får ställa cykeln här." Och nu tycks cykeldeportationerna ha kommit i gång, med inhyrda torpeder från Malmö. Sen ska man hämta ut cykeln för några hundralappar. Det är djupt motbjudande. Var och en som tar cykeln i stället för att åka bil eller buss gör en kulturgärning i Lund och borde bemötas med generositet. Jo, det kan vara besvärligt för handikappade. Men det är inte det saken gäller. Man skulle kunna använda några slarvigt parkerade cyklar som projektiv test för diagnos av den auktoritära personlighetstypen. Det är många som döjer sin auktoritära läggning bakom en jovialisk och bohemisk mask, men cykeltesten skulle avslöja dem. Alltnog, jag tvekar i det kommunala ställningstagandet, men allt är inte bara cyklar och då tänker jag faktiskt rösta på vänsterpartiet. Det tycker jag är en trevlig vana här i Lund.

Lucifer

Aldrig på en söndag

Blåsorkestern Röda Kapellet har fått en ny klarinettist vilket den är mycket tacksam för. Eftersom åtskilliga av medlemmarna (liksom den nye) har högskolanknytning tränar orkestern sedan på år i den universitetsägda Kapellsalen.

Nu är det så att den nya medlemmen är rullstolsbunden. Inget problem, kan man tycka, för Palaestrahuset där Kapellsalen ligger på andra våningen är handikappanpassat med bl a hiss. Dock, denna hiss fungerar bara måndag till fredag. På söndagar, när Röda Kapellet övar, är strömmen avstängd. Universitetet erbjuder sej visserligen att varje gång skicka dit en vaktmästare som får igång hissen, men det kostar 400 kr per uttryckning.

Skånsk järnväg

Skånes Hembygdsförbunds årsbok 1989/90

Årsboken innehåller mycket nöjsam läsning, både för den specialintresserade och för den som är mer allmänt intresserad av järnvägens utveckling och historia i Skåne.

Den inleds med en bred framställning över "Skånes Järnvägar: historia och geografi" av Gunnar Sandin. Han beskriver på ett lättläst och fängslande sätt utvecklingen från de första träskenor i Höganäs 1798 till den framtid som kunde förutses våren 1990. Ett rikt kartmaterial över bansträckningar illustrerar. Järnvägens framväxt sätts också in i sitt sociala och ekonomiska sammanhang, som i BLHJ-boken för något år sedan. Många luckor i mina kunskaper om Skånes järnvägar täpps till, och jag är nog inte ensam om den upplevelsen. I vissa fall blir man nyfiken på mer information, men allt går ju inte att få in på ett 70-tal sidor.

Därefter följer Yngve Holmgren med en lång, faktaspäckad framställning om "Bana, lok och vagnar". Där behandlas allt från spårvidd, sliprar och banvall till lok och motorvagnar på de olika banorna. Informationsmängden är stor, kanske för stor för den som inte är specialintresserad, men läsvärd för den som vill veta mer.

Åke Werdenfels för in människorna på och omkring banan i handlingen i sina "Minnesbilder". Man får veta hur det första tåget på bygden upplevdes på 1800-talet, hur rallarnas arbets- och levnadsvillkor var och mycket annat. Banvaktskontrakt och lönerreglementen ger intressantablickar i den inte alltid så romantiska verkligheten för personalen på de skånska järnvägarna.

Tomas Tägils beskriver hur de skånska stationsområdena såg ut, stadsplaner, utbyggnad, arkitektur mm. Vi får också veta hur stationsmiljöerna ser ut idag. Tyvärr saknas på många håll intresse att bevara dessa miljöer från vår senare historia.

Järnvägens framtid tas upp dels i en presentation av SJ:s närmaste planer, dels i en intervju med Philip Moding. Sist i boken beskrivs några skånska museibanor.

"Skånsk järnväg" är ett måste för den järnvägsintresserade läsaren, och kan bli en klassiker om Skånes järnvägar, på samma sätt som Blekingeboken 1965 blev det om Blekinges järnvägar.

Hans Persson

Så mycket pengar har inte orkestern. Dessutom tycker den att universitetets hållning rimmar illa med intentionerna i handikapplagstiftningen, och efterlyser därför en lösning som inte kostar något. Vi får se hur det går.

VECKOBLADET. Bredgatan 28, 222 21 LUND. 046-138213 Postgiro 1 74 59-9. Pren 120 kr per år. Ansv. utg: Monica Bondeson. Sättning och layout VB-red. på Tidskriftsverkstan Fabriksg. 5. Tel. 115159 onsd. e. kl 18. Manus lämnas senast onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma, Lund. Utges med ek. stöd av Vänsterpartiet Red. ansv.för innehållet.

HAR DU FLYTTAT? Skicka hela adressdelen till Veckobladet, (se ovan).

NY ADRESS.....

Rabert Berg i upplösningstillstånd

Rabert Berg har i förra nr av VB avgivit sin politiska omyndighetsförklaring när han finner en poäng i Carl Bildts råd till Lars Werner att upplösa vänsterpartiet.

Att Carl Bildt, som stadsministerkandidat, hyser en sådan odemokratisk uppfattning som att en partiledare skulle kunna lägga ner ett parti, är naturligtvis oroande. Att RB delar Carl Bildts uppfattning är notabelt, liksom det mot den bakgrunden är glädjande att han nu lämnat det parti som han känner det så oangenämt att vara medlem i.

"Namnbytet medförde inte heller någon mentalitetsförändring", skriver RB, utan att besvara sig med ens skymten av förklaring. Det är möjligt att RB har en förmåga, som jag saknar, att tränga in i medlemmarnas innersta tankar och mentalitet. I brist på denna förmåga tvingas jag hålla mig till de muntliga och skriftliga uttalanden som gjorts sedan senaste kongressen. T ex de av kongressen antagna grundsatserna, jag citerar "En demokratisk socialism i vår mening återstår ännu att skapa. Den östeuropeiska s.k. realsocialismen ledde till partidiktatur och centralstyrd ekonomi. Den har havererat."

Jag kan inte förstå hur detta kan tyda på att vänsterpartiet är i "allt för hög grad bärrare av ett dogmatiskt arv". Att partihistorien tillhör vårt arv är ju ett banalt påpekande. Såvitt RB inte menar att dagens medlemmar är skyldiga till gårdagens synder, att arvsyndnen gäller såväl i vårt parti som i kyrkan.

Jag har känt RB i över tjugo år och måste deklarera att jag personligen blev mycket illa berörd av hans inlägg. När RB i början av 70-talet lämnade sfären kring KFML och gick in i Vpk, var en av hans motiveringar att Vpk, till skillnad mot KFML, hade en historia, en tradition som gav partiet dess styrka och fasthet!

I slutet av sin artikel antyder RB att man Vp i Lund bör bära ansvaret för partiet rakryggat. Det skulle kunna tolkas som att partiet har ansvar för utvecklingen i öststaterna. Därmed närmar sig RB Dagens Nyheters syn: att Lars Werner är mer ansvarig för ut-

vecklingen i öst än t ex Boris Jeltsin, som hyllas som en demokrat!

RB skriver att han är inlagd i ett hörn. Vad som jagat in honom där vet jag inte, men att det försatt honom i upplösningstillstånd är uppenbart.

Rune Liljekvist

TACK, Rabert Berg

Här har vi i ett par månader tryckt affischer, satt ut affischtavlor, vi har vikt och stoppat papper i valkuvert. Vi har nästan glömt hur våra barn och familjer ser ut.

Tack igen Rabert, du har besparat oss jobbet med att dela ut valmaterial. I vår iver inför valet har vi blivit blinda för verkligheten. Vi har missat hur vindarna blåser. I tider som dessa måste vi naturligtvis upplösa vårt parti. Allt är nu så klart.

Det var svårare förr. Vi insåg aldrig att vi hela tiden var otäcka stalinister. Och som dogmatiker vi var, lurade vi oss själva genom att lägga ner mycket av vår tid på miljökamp och fackligt arbete, där vi drev krav på demokratiska rättigheter på arbetsplatsen, sex timmars arbetsdag, strejkrätt m m.

Men nu har även våra kappor fångats av vinden, och vi skall rakryggat erkänna våra misstag och det patetiska i våra gamla krav.

Vi skall nu i stället vända oss inåt, för att skärskåda våra egna personliga tankar. För fastän vi hela tiden har inbillat oss själva (och gudhjälpe, kanske också andra) att vi ville ha demokrati; ekonomisk, social, kulturell såväl som politisk, så var vi ändå i grund och botten dogmatiska kommunister, som enbart ville förtrycka folket.

Så tack, tack än en gång Rabert, du har med din pragmatiska insändare öppnat våra ögon och drivit vårt dogmatiska tänkande på flykten.

Möller & Jönsson

PS Skall vi försöka driva dom kommunala frågorna på fackmötena i fortsättningen? Eller skall vi kanske strunta i facket överhuvudtaget? Vad säger du, Rabert Berg? DS

Valfonden

Lämna gärna ett bidrag till Vänsterpartiets lokala valfond. Postgiro 71 00 93-6. Märk talongen "valfonden".

Monica Bondeson, kassör

Röstförklaring

Jag kommer nog att taktikrösta och lägga min röst på Vänsterpartiet så att det inte åker ur riksdagen. Ett parti med ett så skumt förflutet måste få en chans att bättra sig.

Finn (v)

I veckan kom en man in på valbyrån och berättade att det var Finn och inte partiet som var skum.

"Red komn".

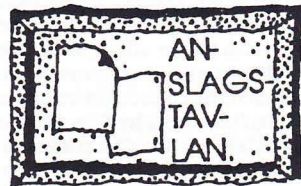
Lundavalet studeras

av tre vänsterpolitiker från Greifswald, Lunds vänort nere i f d svenska Pommern. De kommer att vistas här dagarna innan för att träffa svenska kolleger och allmänt se sej omkring.

Lördag 14 september kl 14 finns de på vänsterpartiets valbyrå vid Botulfplatsen, dvs sedan denna har stängts för gott. Alla är välkomna att träffa dem och kanske ställa frågor om vänsterns läge och utsikter i det nya Tyskland. Det finns både engelsk- och svensktalande personer i gruppen så språket blir inget problem.

Den nödvändiga solidariteten

är alltså rubriken på det symposium som vänsterpartiet ordnar i bibliotekets hörsal nu på lördag, och som vi informerade om i förra numret. Eakta hålltider: Inledning 14.45, Håkan Hydén 15.00, Ingrid Gottfries 15.30, Bertil Egerö 16.00, kaffe 16.30, Cecilia Nelson 17.00, Tomas Peterson 17.30, Tora Friberg 18.00. Fritt inträde, välkomna!

Finns det någon som vill sälja sitt stora akvarium (över 150 l)? Ring i så fall Erik Borgström, 131975.

Debatt om KDN-Norr

Tisdag 10 september kl 19 blir det debatt mellan de politiska partierna i KDN-Norr om kommunedens framtid.

Debatten är arrangerad av boendeorganisationer och föreningsliv i kommundelen.

Panelen utfrågas av Kennerth Romberg och Gudmundur Kristjánsson. Också publiken får tillfälle att ställa frågor. Debatten beräknas vara avslutad 21.30.

Arrangörer: LH Rådhusrätten, LH Offerkällan, LH Ladugårdsmarken, LH Parternas gränd, LH Delphi, LH Skyttegillet, Brf Tingvallen, ACLA, LSK och LFF

MÖTE MÖTE

HANNAS FLÄKT. Sö 8.9 kl 17.30 rep av Vysotskij på Palaestra inför Kulturturnaten.

RÖDA KAPELLET. Fre 6.9 kl 7 (!) appellspel vid Lund C. Kl 16 (avfärd från Clemenstorget 15.15) appellmöte (sång) med Lars Werner på Södergatan i Malmö - teveinspelning. Lö 7.9 kl 10.45 samling Botulfplatsen för appellmöten (orkester 1), kl 11 spel med Lars Werner på Möllevångstorget i Malmö (avresa från Clemenstorget kl 10.15). Lö kl 13.30 kanalur med Werner och andra från Rundans tilläggsplats mitt emot Malmö C; även medlemmar av orkester 1 välkomna. Sö 8.9 kl 14 spel (inomhus) i Ystad, avresa från Clemenstorget kl 13. Kl 18.45 viktig rep med Maria på Kapellsalen inför sista valkampanjveckan och Kulturmaten - var beredda att stanna en halvtimme längre än vanligt: Kära pastorn, Skånsk miljövisa, Kom loss, De fattigas piano. Må 9.9 kl 17 gatuspel i Lund (orkester 1), samling Botulfplatsen. Ti 10.9 kl 17 appellspel i Arlövs centrum (orkester 2), avresa från Clemenstorget 16.30. On 11.9 som 9.9. To 12.9 och fr 13.9 reservdagar.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Finn Hagberg, Rune Liljekvist och Gunnar Sandin.

Kontaktredaktör för nästa nummer Gunnar Sandin, tel 135899.